

на душата, или проява на Божественото начало въ човѣка, което се стреми да сподѣли богатата си съ ближнитѣ си.

Единъ старъ гостилничаръ ималъ всичко 30 абонати месечно. За да ги задоволи, той ималъ на разположение 30 тенджери, за всѣки клиентъ по една. Единъ день, по погрѣшка, той сипалъ ядене на единъ отъ клиентитѣ си отъ чужда тенджера. Като забелязалъ това, клиентътъ взелъ шапката си и излѣзалъ отъ гостилницата недоволенъ. Цѣлъ день обикалялъ по гостилницитѣ, да намѣри гостилничаръ, който да му сипе ядене отъ тенджера, отъ която да не е сипвалъ на никой другъ преди него, но не намѣрилъ такова нѣщо. Най-после той се принудилъ да се върне дома си гладенъ. Отъ този случай гостилничарътъ придобилъ по-голѣма внимателность, но и клиентътъ поумнѣлъ, вори пѣтъ не се решавалъ да прави обструкция на гостилничаря и да остава гладенъ. Казвате: Лесна работа! Като не яде въ една гостилница, ще отиде въ втора, въ трета, все ще намѣри ядене. Да, но този господинъ не иска само да се нахрани, той има правило въ живота си — да не яде отъ чужда тенджера, и не иска да нарушава това правило. Този човѣкъ искалъ да бжде последователенъ. На това основание, всѣки трѣбва да бжде последователенъ въ своитѣ възгледи за живота, особено, ако тия възгледи почиватъ върху известни разумни закони. Само при това положение човѣкъ може да бжде щастливъ. Който не спазва тия закони, той отлага нѣщата за въ бждеще, за друга нѣкаква еволюция, но съ това отлагане той губи благоприятнитѣ условия въ живота. Този човѣкъ протака нѣщата въ време и пространство. Който разбира тия закони и ги спазва, той не отлага нѣщата, но взима цигулката си и свири, работи, още сега иска да придобие нѣщо, което да му послужи за вѣчността, за живота извънъ времето и пространството.

„Да положи нѣкой душата си за приятелитѣ си.“ Какъвъ е вътрешниятъ смисълъ на този стихъ? Милтонъ е изказалъ следната мисль: „Той за Бога само, а тя за Бога, който е въ него.“ Какво означава тази мисль? Ако я материализирате, тя ще изгуби своя вътрешенъ смисълъ. То е все едно господарътъ да иска отъ слугата си да му се кланя. Да иска това нѣщо, значи да обърне нѣщата наопаки. Правилното положение е господарътъ да служи на Бога, а слугата — на Бога, който живѣе въ господаря му. Мжжътъ трѣбва да люби Бога, а жената трѣбва да люби